

'Mijn leven is hier'

Op mijn vijftiende, in 1994, ben ik samen met mijn ouders en mijn zusje voor het eerst terug geweest naar Indonesië. Gewoon op vakantie, we hebben een rondreis gemaakt over Java en Bali. Ik had wel wat twijfels of ik naar mijn biologische moeder moest gaan zoeken of niet, maar ik was daar in die tijd niet zo mee bezig. Ik dacht: dat kan later nog wel.

Rond die tijd is bij mij de diagnose autisme vastgesteld. Dat gebeurde na een advies van de school. Daar ging het niet zo goed, naar school gaan was niet leuk. Ik zat op het speciaal onderwijs en daar zaten veel kinderen met gedragsproblemen... Ik kreeg nog wel eens een elleboogstoot of ze wilden mijn bril kapotmaken, van die dingen. Heel vervelend. Op mijn achttiende kon ik weg en mocht ik stage gaan lopen. Het liefst ging ik licht administratief werk doen, maar dat was er niet. Toen ben ik gaan sorteren bij de post. De werkdruk was daar echt te hoog voor mij, ik kon beter weggaan. Daarna kwam ik in een verzorgingshuis terecht. Daar heb ik jarenlang met veel plezier gewerkt. Ik deed licht administratief werk, voerde bijvoorbeeld in de computer in wat mensen wilden eten en verdiende er ook best goed mee. Helaas moest ik in 2015 stoppen vanwege bezuinigingen. Er was geen geld meer voor.

Nu heb ik een Wajong-uitkering en woon ik op mezelf. Een tijd lang heb ik begeleid wonen gehad, maar dat hoeft niet meer. Het gaat goed. Een paar keer per week ga ik naar het Papageno Huis in Laren, daar doe ik dagbesteding om in een ritme te komen. Het huis is opgericht door Jaap van Zweden, hij heeft ook een zoon die autistisch is. Het is wel leuk daar, het bevalt me goed.

Tien jaar na mijn eerste bezoek ben ik weer teruggegaan naar Indonesië en een of twee jaar later weer. Toen heb ik een workshop ga-

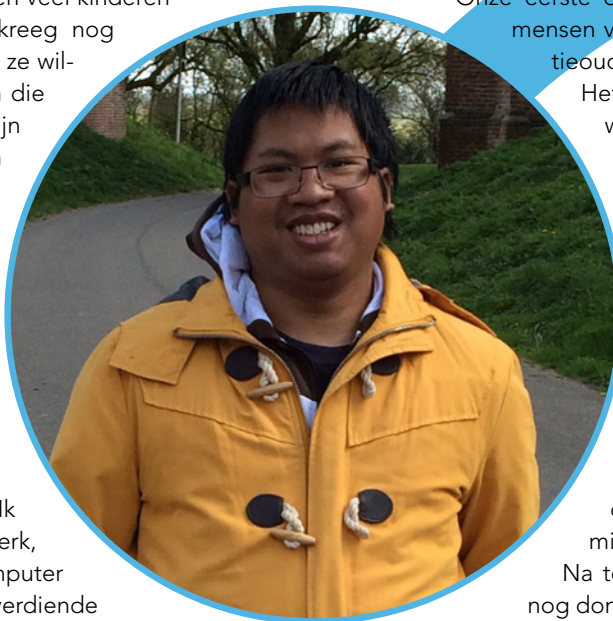
melan spelen gevolgd, ik bespeel dat instrument al vanaf mijn vijftiende. En rond mijn twintigste heb ik de Indonesische taal geleerd, ik spreek het vrij goed.

Uiteindelijk was ik toch wel erg nieuwsgierig naar mijn biologische moeder en wilde ik haar graag ontmoeten. We zijn in 2006 gaan zoeken en via een kindertehuis hebben we haar uiteindelijk gevonden. Ze bleek nog steeds in hetzelfde dorp op Java te wonen. Na mij heeft ze nooit meer kinderen gekregen. Over mijn vader kon ze niets vertellen. Ik denk dat ze dat ook echt niet weet, omdat ze zo'n beetje alles rond mijn geboorte compleet verdrongen heeft.

Onze eerste ontmoeting was geregeld door mensen van het kindertehuis. Mijn adoptieouders hadden die gegevens nog. Het tehuis was wel verplaatst maar werd nu gerund door de schoondochter van de leidster van destijds. Ze konden en wilden ons wel helpen.

Toen ik haar zag, was ik vooral verbaasd over hoe klein mijn biologische moeder was. Zelf ben ik nogal stevig en zij is echt een heel tener ding. We moesten allebei huilen. Ik moest erg aan het idee wennen, maar voelde ook meteen wel een band: dit is mijn moeder.

Na terugkomst in Nederland heb ik nog donaties gestuurd. Daar had ze niet om gevraagd, maar ik had het gevoel dat ik dat moest doen. Inmiddels ben ik daarmee gestopt. Er is geen contact meer. Al enkele jaren niet. Er kwam nooit een reactie terug. Voor mij hoeft het ook niet meer zo nodig. Momenteel ben ik niet zo bezig met mijn adoptie en Indonesië. Soms mis ik de cultuur van daarginds wel, daarbij voel ik me thuis, maar ik kan en wil daar niet leven. Mijn leven is hier.



▼
LEEFTIJD
37 jaar

▼
BEROEP
dagbesteding bij Papageno
Huis in Laren

▼
WOONPLAATS
Weesp

Rhido is de zoon van Kamah Tuminem op pagina 11 en van Mirjam Ouwejan op pagina 23